

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **MVDr. O. C., CSc.,** zastoupen JUDr. Janem Vokálem, advokátem, se sídlem Bratislavská 12, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí,** se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2011, č. j. 2011/27042-421, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 7. 2012, č. j. 1 Ad 60/2011 - 41,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 7. 2012, č. j. 1 Ad 60/2011 - 41, **se zrušuje** a věc **se vrací** Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) brojí kasační stížností proti shora označenému rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 29. 6. 2011, č. j. 2011/27042-421, a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení. O nákladech řízení bylo rozhodnuto tak, že stěžovatel je povinen žalobci zaplatit náklady řízení ve výši 11 520 Kč.

[2] Shora označeným rozhodnutím stěžovatele bylo rozhodnuto o odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu práce Brno-město č. j. BMA-2011/131370-6, ze dne 15. 2. 2011, kterým byla žalobci uložena povinnost vrátit podporu v nezaměstnanosti ve výši 82 878 Kč za období od 16. 3. 2007 do 15. 3. 2008. Z odůvodnění rozhodnutí stěžovatele vyplývá, že žalobce dne 20. 12. 2010 předložil úřadu práce dohodu o narovnání pracovněprávních

vztahů, uzavřenou dne 23. 7. 2010 mezi žalobcem a jeho zaměstnavatelem, podle níž je výpověď z pracovního poměru daná žalobci zaměstnavatelem neplatná a pracovní poměr k zaměstnavateli (Veterinární a farmaceutická univerzita Brno, fakulta veterinárního lékařství) skončil uplynutím doby určité k datu 30. 9. 2009. Z důvodu souběhu trvání pracovněprávního vztahu a poskytování podpory v nezaměstnanosti v době od 16. 3. 2007 do 15. 3. 2008 vznikl přeplatek na podpoře v nezaměstnanosti ve výši 82 878 Kč, který je žalobce povinen vrátit.

[3] Městský soud v odůvodnění svého rozsudku uvedl, že spornou otázkou v daném případě je, zda byl žalobce povinen vrátit poskytnutou podporu v nezaměstnanosti za situace, kdy dne 27. 3. 2010 uzavřel se svým bývalým zaměstnavatelem dohodu o narovnání. V této dohodě si strany stanovily, že výpověď z pracovního poměru daná žalobci zaměstnavatelem dne 11. 12. 2006 je neplatná a že pracovní poměr skončil až dne 30. 9. 2009 uplynutím doby určité, na kterou byla uzavřena pracovní smlouva.

[4] Městský soud vyšel z ust. § 56 odst. 1 a) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), podle něhož je uchazeč o zaměstnání povinen vrátit poskytnutou podporu v nezaměstnanosti, bylo-li příslušným orgánem rozhodnuto, že skončení pracovněprávního vztahu je neplatné a tento vztah trvá i nadále. Nárok na vrácení podpory v nezaměstnanosti zaniká uplynutím doby pěti let a počátek pětileté promlčecí doby se počítá pro každou splátku samostatně.

[5] Městský soud dále uvedl, že nespornou skutečností mezi stranami je, že dne 11. 12. 2006 došlo k rozvázání pracovního poměru mezi bývalým zaměstnavatelem a žalobcem. O tom, zda došlo k neplatnému rozvázání pracovního poměru, je oprávněn rozhodnout jen soud - srov. ust. § 72 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce (dále jen „zákoník práce“). Městský soud dále uvedl, že pouze soud je příslušným orgánem, který může rozhodnout, zda šlo o neplatnou výpověď nebo schválit mezi účastníky smír, který má stejné účinky jako rozsudek ve věci samé a který zpravidla obsahuje dohodu o skončení pracovního poměru. V tomto případě však soud nevyslovil neplatnost výpovědi, pouze usnesením č. j. 13 C 88/2007-223 ze dne 5. 10. 2010 řízení zastavil v důsledku zpětvzetí žaloby. Podle názoru městského soudu tedy k platnému skončení pracovního poměru došlo již dne 11. 12. 2006, neboť dohodou o narovnání nelze nahradit rozhodnutí soudu.

[6] Podle názoru městského soudu měl stěžovatel v této situaci zkoumat, zda žalobce vykonával výdělečnou činnost, anebo mu byla zaplacena náhrada mzdy, z níž byla odvedena část odpovídající sazbě pojistného podle zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Žalobce v žalobě poukazoval na skutečnost, že úřad práce v jiné věci rozhodoval na podkladě stanoviska Městské správy sociálního zabezpečení v Brně, podle něhož dohoda o narovnání ze dne 23. 7. 2010 nemá podle ust. § 11 odst. 2 poslední věta zákona o důchodovém pojištění účinky co do účasti na důchodovém pojištění od 1. 3. 2007 do 30. 9. 2009, a to z důvodu, že tato dohoda není soudním rozsudkem, což je pro účast na důchodovém pojištění nezbytné. Podle názoru městského soudu nelze souhlasit se žalovaným, že se jedná o úplně jiné spory, které spolu nesouvisejí. Pokud by šlo o náhradu mzdy vyplacené v důsledku neplatného rozvázání pracovního poměru, šlo by o příjem započitatelný do vyměřovacího základu pojistného na sociální zabezpečení. V takovém případě by náhrada mzdy měla charakter ekvivalentu mzdy, který by byl třeba započítat na jednotlivé kalendářní měsíce po dobu neplatného rozvázání pracovního poměru. V důsledku toho by se doba od neplatného rozvázání pracovního poměru do skončení pracovního poměru započítávala

do dob důchodového pojištění s tím, že by v takovém případě žalobce byl povinen vrátit vyplacenou podporu v nezaměstnanosti.

[7] Podle názoru městského soudu správní orgány nesprávně zhodnotily právní stav věci. V posuzovaném případě soud nerozhodl o neplatnosti pracovněprávního vztahu, přičemž podle ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti je povinnost vrátit poskytnutou podporu v nezaměstnanosti, pokud bylo příslušným orgánem rozhodnuto, že skončení pracovního poměru je neplatné a tento vztah trvá i nadále. Správní orgán se navíc nezabýval charakterem vyplacené částky ze strany bývalého zaměstnavatele, tedy zda měla charakter náhrady mzdy, anebo šlo o závazkový vztah mezi žalobcem a bývalým zaměstnavatelem, který by nezakládal povinnost vrátit poskytnutou podporu v nezaměstnanosti.

II. Kasační stížnost

[8] Proti tomuto rozsudku městského soudu brojí stěžovatel kasační stížností ze dne 10. 8. 2012 doplněnou podáním ze dne 24. 8. 2012. Svou kasační stížnost stěžovatel podal z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), tedy z důvodu nesprávného posouzení právní otázky a pro nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku městského soudu.

[9] Stěžovatel především namítá, že nesouhlasí se závěrem městského soudu, podle něhož o neplatnosti rozvázání pracovního poměru může rozhodnout pouze soud, neboť městský soud při rozhodování o žalobě totožného žalobce proti totožnému žalovanému v rozsudku ze dne 4. 7. 2012, č. j. 2 Ad 75/2011 – 41 rozhodl o žalobě žalobce proti rozhodnutí žalovaného o odvolání, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí úřadu práce o zastavení výplaty podpory v nezaměstnanosti, a v tomto rozsudku městský soud konstatoval, že mimosoudní dohoda uzavřená mezi žalobcem a jeho zaměstnavatelem během soudního řízení zcela nahrazuje rozhodnutí soudu o neplatnosti výpovědi. Městský soud v tomto rozsudku dále uvedl, že dohodou o narovnání pracovněprávních vztahů obsahující jak dohodu o ukončení pracovněprávního vztahu, tak i dohodu o náhradě mzdy z neplatného rozvázání pracovního poměru, která byla uzavřena v rámci soudního řízení před Městským soudem v Brně, ve kterém se žalobce domáhal neplatnosti výpovědi dané mu bývalým zaměstnavatel, nahrazuje pravomocné rozhodnutí soudu ve věci neplatného rozvázání pracovního poměru a je ji třeba analogicky považovat za splnění podmínek § 11 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění").

[10] Stěžovatel poukazuje na to, že oba rozsudky městského soudu se diametrálně rozcházejí, pokud jde o náhled na účinky dohody o narovnání. V rozsudku městského soudu napadeném touto kasační stížností se uvádí, že dohodu o narovnání nelze pokládat za analogickou rozhodnutí soudu, ale přesto pokud žalobci zaměstnavatel vyplatil náhradu mzdy v důsledku neplatného rozvázání pracovního poměru, šlo by o příjem započitatelný do vyměřovacího základu pojistného na sociální zabezpečení. Přitom v rozsudku ve věci sp. zn. 2 Ad 75/2011 městský soud konstatoval, že dohodu o narovnání je nutno vykládat jako analogickou pravomocnému rozhodnutí soudu a z náhrady mzdy, kterou se zavázal zaměstnavatel žalobci vyplatit z titulu neplatného skončení pracovního poměru, měl zaměstnavatel provést srážky, tedy i odvést pojistné na sociální zabezpečení, ale pokud tak

zaměstnavatel nečinil, nelze to přičítat k tíži žalobci, tudíž je nutno na žalobce pohlížet jako na důchodově pojištěného.

[11] Dále stěžovatel namítá, že spisového materiálu vyplývá, že u žalobce došlo k překrytí doby trvání pracovněprávního vztahu (se získanou dobou důchodového pojištění) a pobírání podpory v nezaměstnanosti, tedy k naplnění skutkové podstaty ust. § 56 odst. 2 písm. a) zákona o zaměstnanosti, když s odkazem na rozsudek městského soudu sp.zn. 2 Ad 75/2011 bylo stanoveno dohodou o narovnání ze dne 23. 7. 2010, že pracovní poměr žalobce u jeho zaměstnavatele skončil až dnem 30. 9. 2009. Dále stěžovatel uvádí, že podpora v nezaměstnanosti, vyplacená v období od 16. 3. 2007 do 15. 3. 2008, byla tedy vyplácena v čase, kdy prokazatelně pracovněprávní vztah žalobce trval a žalobce tudíž ani nemohl být uchazečem o zaměstnání. Dále stěžovatel namítá, že dohoda o narovnání je analogická rozhodnutí soudu ve smyslu ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti a je potvrzením toho, že pracovněprávní vztah mezi žalobcem a jeho zaměstnavatelem trval až do 30. 9. 2009, tedy i v čase poskytování podpory v nezaměstnanosti. Je nepochybné, že žalobci byla v období od 16. 3. 2007 do 15. 3. 2008 prokazatelně vyplácena podpora v nezaměstnanosti. V důsledku uzavřené dohody o narovnání postavené na roveň rozhodnutí soudu byla žalobci vyplacena náhrada mzdy.

[12] Stěžovatel má za to, že žalobce byl povinen vrátit vyplacenou podporu v nezaměstnanosti podle ust. § 56 odst. 2 písm. a) zákona o zaměstnanosti. Stěžovatel dále odkazuje v plném rozsahu na své rozhodnutí o odvolání a vyjádření k žalobě k městskému soudu.

[13] Závěrem stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil kasační stížností napadený rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[14] Žalobce se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 8. 10. 2012 tak, že podanou kasační stížnost považuje za nedůvodnou. Žalobce odkazuje na svou argumentaci uvedenou v žalobě k městskému soudu, ve stanovisku k vyjádření žalovaného a na svoji argumentaci uvedenou při jednání před městským soudem. Kasační stížností napadený rozsudek městského soudu považuje žalobce za správný a odůvodnění za přiléhavé.

[15] Žalobce se opírá o výklad ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti a z jeho znění dovozuje, že povinnost vracet podporu v nezaměstnanosti vzniká pouze v případě, kdy bylo příslušným orgánem pravomocně rozhodnuto, že skončení pracovněprávního vztahu je neplatné a tento vztah trvá i nadále. Přitom v projednávané věci nebylo rozhodnuto žádným orgánem, neboť namísto rozhodnutí soudu byla uzavřena pouze dohoda o narovnání mezi účastníky řízení. Taková dohoda pak nemá povahu „rozhodnutí příslušného orgánu“. Argumentace žalovaného vyplacenou náhradou mzdy je tak irelevantní. I kdyby byla taková argumentace pravdivá, neumožňovala by správnímu orgánu rozšiřovat povinnosti fyzických osob nad rámec stanovený zákonem v citovaných zákonných ustanoveních.

[16] Tato argumentace stěžovatele je lichá z toho důvodu, že v dané věci bývalý zaměstnavatel žalobce žalobci nevyplatil náhradu mzdy za předmětné období, ale neuhradil mu dokonce ani rozdíl mezi touto mzdou a žalobci vyplacenou podporou v nezaměstnanosti; zaměstnavatel uhradil pouze 50 % tohoto rozdílu.

[17] Zaměstnavatel je povinen vyplatit celou mzdu za období, kdy zaměstnanec pobíral podporu v nezaměstnanosti jen tehdy, pokud bylo rozhodnuto o neplatnosti rozvázání

pracovního poměru ze strany zaměstnavatele. Žalobce odkazuje na ust. § 72 zákoníku práce, které počítá výlučně s uplatněním neplatnosti rozvázání pracovního poměru u příslušného soudu. Za situace, kdy je mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem uzavřena pouhá dohoda o narovnání, nemá výplata mzdy nad rámec rozdílu mezi vyplacenou podporou a průměrnou mzdou zaměstnance (tedy nad rámec pouhého vyrovnání za ztráty zaměstnance na výdělku), žádnou zákonnou oporu. Jde ve smyslu ust. § 72 zákoníku práce o bezdůvodné obohacení zaměstnance, které je zaměstnavatel oprávněn žádat kdykoliv zpět. Po ekonomické stránce by šlo o daňově neuznatelný a nemzdový náklad.

[18] Žalobce dále uvádí, že rozsudek městského soudu sp. zn. 2 Ad 75/2011 byl vydán sice mezi stejnými účastníky, nejedná se však o skutkově zcela totožnou věc, jak tvrdí ve své kasační stížnosti stěžovatel. Jedná se o dvě různé věci, různé nároky a dva různé rozhodující právní předpisy. Zatímco v nyní projednávané věci se jedná o vrácení neoprávněně vyplácené podpory v nezaměstnanosti a rozhodujícím právním předpisem je tedy zákon o zaměstnanosti, ve sporu vedeném pod sp. zn. 2 Ad 75/2011 se jedná o věc započítání doby do důchodového pojištění podle zákona o důchodovém pojištění, proto je rozsudek sp. zn. 2 Ad 75/2011 pro projednávanou kauzu irelevantní. Dále podle názoru žalobce stěžovatel účelově zamlčuje, že těžiště věci sp. zn. 2 Ad 75/2011 spočívá jinde, a to v tom, že podle dohody o narovnání byl zaměstnavatel povinen provést srážky z náhrady mzdy, kterou strany stanovily v dohodě o narovnání. Zaměstnavatel tak měl z této částky odvést daň, pojistné na důchodové pojištění, pojistné na nemocenské pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti. Pokud tak zaměstnavatel neučinil, nelze toto jednání bývalého zaměstnavatele žalobce, které je v rozporu s ust. § 8 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení přičítat k tíži zaměstnance, tedy žalobce. Rozsudek městského soudu ve věci sp. zn. 2 Ad 75/2011 tedy vycházel z aplikace ustanovení § 1 a § 8 odst. 1 a 4 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení, nikoliv z aplikace zákona o zaměstnanosti.

[19] Závěrem žalobce navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl a zároveň přiznal žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[20] Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Za stěžovatele též jedná v řízení o kasační stížnosti jeho zaměstnanec s vysokoškolským právnickým vzděláním vyžadovaným podle zvláštních zákonů pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[21] Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že stěžovateli byla uložena povinnost vrátit podporu v nezaměstnanosti rozhodnutím Úřadu práce Brno-město ze dne 15. 2. 2011, č. j. VI./2011/Gor., a to podle ust. § 56 odst. 2 písm. a) zákona o zaměstnanosti. Podle tohoto ustanovení *„Podporu v nezaměstnanosti a podporu při rekvalifikaci je uchazeč o zaměstnání povinen vrátit Úřadu práce za dobu, po kterou se jejich poskytování překrývá s dobou trvání pracovněprávního vztahu nebo výkonu jiných výdělečných činností, s výjimkou činností uvedených v § 25 odst. 5.“* Podle názoru Nejvyššího správního soudu je tedy

v projednávané věci klíčové posouzení, zda v případě žalobce došlo k překrytí poskytování podpory v nezaměstnanosti s dobou trvání pracovněprávního vztahu žalobce.

[22] Nejvyšší správní soud již ve věci projednávané pod sp. zn. 6 Ads 112/2012 týkající se týchž účastníků judikoval, že *„Podle názoru Nejvyššího správního soudu z výše uvedeného vyplývá, že by bylo nepřípustné neakceptovat účinky dohody o narovnání uzavřené mezi žalobcem a jeho bývalým zaměstnavatelem dne 23. 7. 2010.... Právním účinkem dohody o narovnání mezi žalobcem a jeho bývalým zaměstnavatelem pak bylo to, že rozvázání pracovního poměru výpovědí zaniklo a bylo nahrazeno ujednáními, která vyplývají z narovnání.“* S ohledem na tuto předcházející judikaturu Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit s názorem městského soudu vyjádřeným v rozsudku napadeném kasační stížností, že pouze soud je oprávněn rozhodnout, zda šlo o neplatnou výpověď nebo schválit mezi účastníky smír, který má stejné účinky jako rozsudek ve věci samé, a dohodou o narovnání nelze nahradit rozhodnutí soudu.

[23] Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že dohoda o narovnání nemá nahrazovat rozhodnutí soudu, jak však již Nejvyšší správní soud judikoval ve věci sp. zn. 6 Ads 112/2012, zaměstnanci a zaměstnavateli nic nebrání v tom, aby platně uzavřeli dohodu o narovnání ohledně neplatnosti skončení pracovního poměru. Narovnáním pracovněprávní závazek zaniká tím, že je nahrazen zcela novým vymezením práv a povinností stran obsaženým v dohodě. Pokud tedy žalobce se svým bývalým zaměstnavatelem uzavřel dohodu o narovnání, ze které vyplývalo, že jeho pracovněprávní vztah trval do 30. 9. 2009, je třeba vycházet z toho, že v době od 16. 3. 2007 do 15. 3. 2008 se trvání jeho pracovněprávního vztahu skutečně překrylo s dobou poskytování podpory v nezaměstnanosti. Ve věci sp. zn. 6 Ads 112/2012 též Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že spornou dobu od 1. 3. 2007 do 30. 9. 2009, ohledně níž bylo uzavřeno narovnání mezi žalobcem a jeho bývalým zaměstnavatelem, je třeba analogicky započítat jako dobu důchodového pojištění podle § 11 odst. 2 věta šestá zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění.

[24] Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že městský soud na projednávanou věc nesprávně aplikoval ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti, podle kterého *„Uchazeč o zaměstnání je povinen vrátit poskytnutou podporu v nezaměstnanosti a podporu při rekvalifikaci nebo jejich části, bylo-li příslušným orgánem rozhodnuto, že skončení jeho pracovněprávního vztahu je neplatné a tento vztah trvá i nadále.“* V projednávané věci totiž o neplatném skončení pracovněprávního vztahu a jeho dalším trváním nebylo rozhodnuto příslušným orgánem, ale došlo k situaci, kdy se doba poskytování podpory v nezaměstnanosti žalobci překryla s dobou trvání pracovněprávního vztahu v důsledku dohody o narovnání, kterou žalobce uzavřel se svým bývalým zaměstnavatelem. Za této situace na projednávanou věc dopadá právě ust. § 56 odst. 2 písm. a) zákona o zaměstnanosti, který stěžovatel aplikoval správně.

[25] Žalobce se s bývalým zaměstnavatelem v dohodě o narovnání ze dne 23. 7. 2010 dohodl, že mu jeho bývalý zaměstnavatel vyplatí na náhradě mzdy částku, která bude *„po srážkách v čisté mzdě“* činit 170 000 Kč, přičemž jak je dále v dohodě o narovnání uvedeno, tato částka tvoří méně než 50% nároku na náhradu mzdy od výpovědi do 30. 9. 2009 a při jejím stanovení bylo přihlíženo k již vyplaceným dávkám podpory v nezaměstnanosti a sociálním dávkám. Toto ujednání je však čistě smluvním ujednáním mezi žalobcem a jeho bývalým zaměstnavatelem a nemá proto žádný vliv na povinnost žalobce vrátit podporu v nezaměstnanosti za dobu, za kterou se trvání jeho pracovního poměru překrylo

s výplatou podpory v nezaměstnanosti. Je zjevné, že žalobce nepočítal při uzavírání dohody o narovnání s povinností vrátit podporu v nezaměstnanosti, a proto se dohodl se zaměstnavatelem na nižší částce, která mu má být vyplacena z titulu náhrady mzdy. Tento omyl žalobce však nemůže být zohledněn správními orgány rozhodujícími o jeho povinnosti vrátit již vyplacenou podporu v nezaměstnanosti.

[26] Podle názoru Nejvyššího správního soudu byl tedy naplněn stížnostní důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť městský soud nesprávně posoudil právní otázku aplikace ust. § 56 zákona o zaměstnanosti a na projednávanou věc nesprávně aplikoval ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti místo ust. § 56 odst. 2 písm. a) zákona o zaměstnanosti. Nejvyšší správní soud proto zrušil kasační stížností napadený rozsudek městského soudu a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení, přičemž v dalším řízení je městský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu.

[27] Nejvyšší správní soud neshledal ve věci naplnění stížnostního důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatel nijak blíže nekonkretizoval, v čem nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu napadeného kasační stížností spatřoval. Pokud jde o rozpor závěrů rozsudku napadeného kasační stížností s rozsudkem městského soudu ze dne 4. 7. 2012, č. j. 2 Ad 75/2011 - 41, odkazuje Nejvyšší správní soud na svou předcházející judikaturu, zejména na rozsudek ze dne 20. 9. 2007, č. j. 2 As 94/2006 - 51, publ. pod č. 1424/2008 Sb. NSS, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „*rozdílné rozhodování různých senátů či samosoudců krajských soudů v obdobných věcech je potud nežádoucí, pokud se ten senát či samosoudce krajského soudu, který rozhoduje později, argumentačně nevypořádá s dříve vysloveným právním názorem jiného senátu nebo samosoudce, třebaže je mu takový názor znám či mu být znám měl a mohl*“. V projednávané věci byl rozsudek napadený kasační stížností vydán 24. 7. 2012, tedy téměř ve stejnou dobu s rozsudkem městského soudu č. j. 2 Ad 75/2011 - 41 a podle názoru Nejvyššího správního soudu tak nelze dovozovat, že by v době rozhodování v projednávané věci měl a mohl být rozhodujícímu senátu městského soudu znám rozsudek č. j. 2 Ad 75/2011 - 41. Nežádoucí rozpor vzniklý v judikatuře městského soudu v Praze Nejvyšší správní soud přitom již odstranil rozhodnutím o této kasační stížnosti.

IV. Náklady řízení

[28] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém řízení podle ust. § 110 odst. 3 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. prosince 2012

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu